

Önértékelés/Élménybeszámoló

Július 24-én reggel 10 órakor kezdetét vette az utunk Portugáliába. Ha őszinte akarok lenni kissé félve indultam neki az útnak, hiszen sosem voltam még ennyi időt távol az otthonomtól, családomtól. Egy számomra ismeretlen országba utaztam, ahol minden eltért a megszokottól rengeteg új élménnyel gazdagodtam, csodálatos helyeket láttam és kedves emberekkel találkozhattam.

Ez az út lehetőséget adott arra, hogy megannyi szempontból fejleszthessem magam. Amikor kiérkeztünk nem sok tapasztalatom volt nyári munka terén, így itt lehetőséget kaptam arra, hogy megtapasztaljam milyen is az. Én egy munkanélkülikle foglalkozó nonprofit kft-nél dolgoztam, az Adere Minho-ban. Minden reggel jöttek értünk meghatározott időre, ki kellett alakítanunk egy napi rendszert, időben kellett felkelnünk, reggeliznünk és elkészülnünk nehogy elkéssünk. Pont, mint a felnőtt embereknek. Adminisztratív munkát végeztünk két másik barátnőmmel közösen. Megtanultam hogyan készítek el különböző statisztikákat és papírmunkákat. Éreztem mekkora felelősséget és odafigyelést igényel minden munka. Fontos volt a pontosságra és a logikusságra törekedni. Életemben először adtam fel külföldön levelet, ami fejlesztette nyelvi megbízhatóságomat. A mobilitás során, a munkahelyünkön angolul kellett kommunikálnunk és minden fontos ügyet angolul kellett elintéznünk akár kint a városban, akár a szállásunkon. Így elmondhatom, hogy a nyelvtudásom az, ami a legtöbbet fejlődött ebben az egy hónapban. A munkahelyünkön alkalmazkodnunk kellett az ottani dolgozókhöz, volt köztük olyan is, aki nem tudott angolul, ezért megtanultunk, pár portugál kifejezést hogy tudjunk vele beszélgetni. A legfontosabb mégis az volt, hogy bízzunk bennük, hiszen ők vittek minket ebédelni és rájuk voltunk utalva egész nap, együtt dolgoztunk velük és segítettük a munkájukat.

Mindig is fejlődni szerettem volna abban, hogyan legyek önállóbb. Nagy élményt jelentett számomra, hogy egyedül utazhattunk taxival külföldön és úgy is megoldottuk a helyzetet, hogy a sofőr nem tudott angolul. Egyedül fedezhettük fel a különböző városokat és templomokat, amiket meglátogattunk, be kellett osztanunk az ott eltöltött óráinkat is, hiszen időben ott kellett lenni a busznál mindig. Úgy gondolom ez az út segített abban, hogy könnyebben oldjam meg a rám váró feladatokat, fejlesztette problémamegoldó képességünket. Az ottani emberek nyugodtsága pedig ránk is kiterjedt, kevésbé voltunk stresszesek a jelenlétükben, egy sokkal nyugodtabb higgadtabb ütemet vettünk fel mikor velük voltunk. Ezért is ment olyan pontosan a feladataink elvégzése.

A hétvégék mindig az együtt töltött időről és a pihenésről szóltak. Ilyenkor volt időnk a közös játékokra a hotel lenti terében, rengeteg vicces és felpezsdítő játékot játszottunk együtt, nem beszélve a kártyázásról. Volt olyan alkalom is, amikor röplabdázni és focizni mentünk el, jó volt tapasztalni, hogy mi lányok is szívesen fociztunk és volt, hogy egy-egy kirándulás alkalmával a fiúk is röpztek velünk. A csapat életébe szépen lassan a keris diákok is beépültek és velük is nagyon jó kapcsolatot áptunk.

Így, hogy elérkeztünk az utolsó napokhoz azt kell mondanom, hogy az egész egy hatalmas tapasztalat- és élménygyűjtés volt számomra. Megannyi emberhez kellett alkalmazkodnunk, sosem voltunk egyedül és tolerálnunk kellett a másik szokásait, kérését. Életem egyik legnagyobb élménye volt az, hogy láthattam óceán partot és egy egész hónapot tölthettem el egy mediterrán országban. Itt fejleszthettem az egyik legnagyobb gyengeségemet az alkalmazkodásomat, mivel minden új és más volt az ízek, az emberek, a mindennapok. Rájöttem, hogy nem egyszerű távol lenni a szülőhelyemtől és az ismerős dolgoktól, de már tudom, hogy megállnám a helyem egyedül is. Hálás vagyok azért, amiért eljutottam ide rengeteg dolgot másképpen látok és biztos, hogy a jövőben alkalmazni fogom az itt tanultakat.

Pingiczter Flóra